

DANKBAAR

Kerst 2024. Ik heb mijn kinderen met kroost én aanhang uitgenodigd voor een lunch, voorafgegaan door koffie, gevolgd door een borrel. Met een paar kleine cadeautjes voor de gezelligheid. Alleen mijn oudste kleindochter heeft haar vriendje bij zich. Mijn eigen vriend zal pas bij de borrel verschijnen. Mijn zoon en dochter zijn op dit moment partnerloos.

*alles staat gereed
bij de gedekte tafel wacht ik
op gezelligheid
ver weg spuwt een stille vuurpijl
kleurrijke sterrenregens uit*

We zitten met zijn zevenen aan tafel. Je zou zeggen: rustig genoeg. Voldoende ruimte om goede gesprekken te hebben. Niets is minder waar. De allerjongste, 12 jaar oud, is – volledig ongegrond – bang dat ze ongehoord zal blijven. Ze is met haar ADHD trekjes flink aanwezig. Soms te. Dan krijgt ze een reprimande.

Voor een bordspel is de tijd te kort en de tafel te vol. Dan komt diezelfde allerjongste met een idee. Iedereen vreest dat het weer een raar spel zal worden. Met een serieus gezicht vraagt ze of we deze keer één voor één willen uitspreken waar we dankbaar voor zijn. Na een beetje ongemakkelijk gegiechel van sommigen wordt dit rondje dan toch gedaan. En zelfs met een extra rondje waar elk van de zeven zich rechtstreeks richt tot elk van de andere zes en dan aangeeft op welke manier hij/zij dankbaar is voor het bestaan van die ander. Heel persoonlijk. Heel mooi. Na deze rondjes slaat de ADHD weer toe en springt ze heen en weer door de kamer.

Wanneer ik iedereen heb uitgezwaaid, sta ik met een ontplofte keuken na te genieten, dankbaar voor dit gezin, dat zo niet standaard, zo bijzonder en van zo'n onschatbare waarde is.

*winterse regens
de Camelia, vol dikke knoppen,
buigt mee*

Inge Steenmeijer